En gang imellem bliver man mindet om, hvor heldig man egentlig er - fordi man lever sit liv i Danmark.
For mig personligt er det tit de små ting, der gør det. Et venligt ord fra den afrikansk fødte, men perfekt dansktalende, sygeplejerske, der passede min far med både faglighed, værdighed og omsorg i den sidste tid. En lille påmindelse om høj faglig standard i den offentlige sektor.
Den danske kvinde, der på gaden i København har svært ved at overbevise sin veninde fra Indien om, at ”ham der ” - hunde-lufteren, i jeans, og helt uden sikkerhedsfolk - er altså vores tidligere statsminister. En lille påmindelse om tillid og tryghed.
Pigen på 11, der ringer ind til Knæk Cancer, fordi hendes mormor er kureret for brystcancer - og nu vil hun gerne donere sine lommepenge, ”så andre også kan beholde deres mormor”. En lille påmindelse om omsorg og solidaritet.
Jeg tror, de fleste kender det fra deres eget liv. Den lille, personlige oplevelse, der sætter tingene i perspektiv.
Når man går rundt i en fremmed storby, hvor de eksotiske indtryk pludselig skubbes i baggrunden og overdøves af de triste, fordi man ser den dybe fattigdom på hvert et gadehjørne.
Når cykelturen hjem fra arbejde i regn og rusk over aftenkaffen sættes i kontrast af TV-Avisens reportage fra et sted i verden, hvor naturen byder på andet og mere end støvregn og storm, men på død og ødelæggelse.
Når datteren går ud af døren med skoletasken og det helt naturlige i det pludselig udfordres af morgenavisens artikel om 15-årige, pakistanske Malala, der kæmper for sit liv på et engelsk sygehus efter at være blevet skudt af Taleban på grund af hendes kamp for pigers ret til uddannelse.
Oplevelser. Kontraster. Ting, der minder os om, at Danmark er et godt land. Ikke et perfekt land, men et godt land - blandt de bedste, der findes.
Et land. hvor vi behandler de syge uden at bede om dankortet først.
Et land, hvor alle børn kan få en uddannelse og dermed de bedste forudsætninger for at klare sig videre i livet.
Et land, hvor en værdig alderdom ikke nødvendigvis er reserveret dem, der selv kan betale for den.
Et land, der ret beset er noget af et særsyn i verdenen.
Men det er ikke kommet af sig selv. Og det bliver ikke ved med at være så godt af sig selv. Det kræver, at vi alle yder, hvad vi kan, for at vi kan tage os af dem, der ikke
kan. Det kræver, at vi forholder os realistisk til vores egne styrker, men også vores svagheder. Til det, der har gjort Danmark stærkt og unikt. Men også til det, der udfordrer og svækker Danmark. Udfordringer, der kun bliver mere og mere alvorlige, hvis ikke vi tør handle, mens tid er.
Jeg forstår, at der er partier, som er optaget af en ny version af klassekampen, af at dele danskerne på kryds og på tværs. At nogle vitterlig mener, at buschaufføren og bankdirektøren per definition er hinandens fjender. Og som end ikke kan forestille sig, at smeden og sygeplejersken kan have noget til fælles med advokaten og overlægen. Men de tager fejl. For alle har de Danmark til fælles!
Så, når vi siger vi er det som i vi - og ikke som i vi og de andre. Vi deler ikke danskerne op i ven og fjende. Vores drivkraft er hverken misundelse over for dem, der gør det godt, eller ligegyldighed over for dem, der har det svært. Nej. Vores drivkraft er kærligheden til det fællesskab, vi kender som Danmark, og respekten for dem, der yder det. de kan, til fællesskabet.
Respekten for Søren Wollesen, som I lige har mødt, der kæmper for at holde familiebruget rentabelt i fjerde generation - og leverer mælk og dermed arbejdspladser til danske mejerier.
Respekten for Sørens hustru, Vibeke, der læser lektier med deres fem børn - og giver dem et kærligt skub for at tage en uddannelse. Og som til sommer kan se det kronet med foreløbig succes, når den ældste - Laura - får familiens første studenterhue.
Respekten for Sørens far, Peter, på 74, der hver dag giver et nap med i bedriften. I så betydeligt et omfang, at den hippe, københavnske kameramand indrømmede, at han ikke ville konkurrere om at slæbe stativer med ”ham der”.
Men også respekten for skolelæreren, der hjælper Mohammed med at knække læsekoden og giver ham appetit på at blive dygtigere. SOSU-assistenten, der er ugens lyspunkt for den ensomme enkemand. Salgsdirektøren, der handler en kontrakt hjem for næsen af den udenlandske konkurrent og sikrer danske arbejdspladser. Den arbejdsløse akademiker, der tager en merituddannelse for i stedet at blive lærer i den danske folkeskole. Efterlønsmodtageren, der giver en hånd med i den lokale fodboldklub og samtidig giver en ny generation glæden ved både sport og dansk foreningsliv. Kort sagt: Alle dem, der yder det, de kan. Alle dem der derved holder Danmark i gang og far samfundets hjul til at snurre. Dem har vi respekt for.
Venstre tager deres - danskernes - parti. Venstre er danskernes parti!
Derfor vægter vi gamle dyder som sparsommelighed og mådehold. Fordi vi ved, at orden i økonomien har stor betydning for danskernes hverdag. For renten. For skatterne. Og ikke mindst for arbejdspladserne.
Derfor vægter vi valgfrihed højt. Fordi vi ved, at danskerne er bedst til at træffe valg for dem selv og at stive systemer ofte spænder

ben. Vi går ikke op i, om lægen, der opererer hoften, er privat eller offentligt ansat. Vi går ikke op i, om der står "Horsens Kommune" eller "Hansens hjemmeservice" på uniformen, når vores ældre skal have praktisk hjælp. Vi går op i, at tingene virker!
Derfor siger vi tingene, som de er. Fordi danskerne er bedst tjent med at høre sandheden.
Jeg blev statsminister midt under krisen. Jeg oplevede, hvordan krisen pressede os, og det stod klart, at vi ikke kunne fortsætte, som vi plejede. Hvis vi gjorde det, ville det føre til øget gæld, højere renter, højere skatter og færre arbejdspladser. Og det er ikke det samfund, jeg ønskede at være statsminister i.
Derfor mindede vi hinanden om et sundt princip; nemlig at regler ikke kan være hellige - kun principper. Og derfor gik reformarbejdet i gang. Og hverken dagpenge, børnecheck, kommunerne eller efterlønnen gik fri.
Det gjorde jeg ikke, fordi jeg synes, det er sjovt at være i politisk modvind. Eller fordi jeg ønskede - eller for den sags skyld ønsker - at genere så mange mennesker som muligt. Det gjorde jeg, fordi vi ikke i længden kunne finansiere vores velfærd med lånte penge. Det var ikke populært. Og det skulle laves om, hvis andre kom til. Det var et løfte!
Og ja, de kom til, men det blev ikke lavet om, for det var nødvendigt.
Og nu er det nødvendigt at tage det næste skridt: Skatten skal ned, så vi kan sikre danske arbejdspladser!
Det år, der er gået, siden vi sidst var samlet til landsmøde, har vist, at Venstre nyder stor tillid blandt danskerne. Det skal vi naturligvis glæde os over. Men vi skal samtidig huske på, at tillid forpligter. Og at stor tillid forpligter endnu mere.
Først og fremmest forpligter det til at gengælde tilliden. Til at tro på, at danskerne ikke lukker øjnene for krisens udfordringer, men møder både dem og forandringerne
med mod og vilje. For det store flertal er reformer ikke et skældsord, og derfor vil Venstre fortsætte med at vise danskerne tillid ved at sige tingene, som de er.
Så lad mig sige det ligeud - som det er, og sådan som man godt ved det på alle landets private arbejdspladser: Vi kan i længden ikke klare os i den internationale konkurrence, hvis ikke vi gør noget alvorligt ved vores konkurrenceevne. De for høje skatter og afgifter. De særlige danske byrder på vores erhvervsliv. De for høje offentlige omkostninger. Alt det, der driver danske arbejdspladser ud af Danmark, så de bidrager til velfærden ude i verden, hvor de skulle bidrage til velfærden her hjemme i Danmark. Alt det, der koster arbejdspladser og truer den helt nære velfærd - familiernes økonomi - når mor eller far mister deres arbejde. Eller når søn eller datter ikke kan finde et efter endt uddannelse.
Så lad os sige det lige ud. Skatten skal ned, hvis vi skal sikre danskernes arbejdspladser. Skatten skal ned, hvis vi skal sikre danskernes velfærd!
Jeg ved godt, at krisen her hjemme kradser mindre end i andre europæiske lande, og at vi har holdt en hånd under beskæftigelsen. Jeg ved godt, at vi kan være stolte af vores stærke reformdagsorden, der har overlevet regeringsskiftet og bidraget til at fremtidssikre vores fælles velfærd. Jeg ved godt, at vi fortsat har et forspring på mange områder - kreativitet, innovation, ingen korruption, et fleksibelt arbejdsmarked og så videre. Men jeg ved også, at den verden, vi vågner op til efter kriseårene, ser anderledes ud. Den nye verden - Kina, Indien, Brasilien, Korea og andre vækstøkonomier - vågner med en glubende appetit på velstand og vækst. Den gamle verden - Europa - vågner med gæld og arbejdsløshed.
Derfor kan vi ikke bare ride nogle magre år af og håbe på, at de fede år kommer helt af sig selv.
Vi er nødt til at forholde os hudløst ærligt og realistisk til vores situation. Til Danmarks situation. Der er brug for en ny realisme. En idealistisk realisme. For selvfølgelig skal vi ikke sælge ud af det, der gør os til noget særligt. God offentlig service, tillid mellem danskerne, sikkerhedsnettet under dem, som ikke kan selv, arbejdsmiljøet. Og selvfølgelig skal vi ikke konkurrere os ned på kinesiske lønninger. Det siger sig selv. Men vi skal holde op med at gøre det vanskeligt for os selv. Vi skal begynde at tale åbent om, at det koster velstand og velfærd, når selv vores nærmeste nabolande løber fra os i konkurrencekapløbet.
Der er brug for en ny, idealistisk, realisme. Brug for at veje politik af på den helt afgørende vægt: Koster eller skaber det danske arbejdspladser? Koster eller skaber det holdbar velstand? Sikrer det eller udhuler det fremtidig velfærd?
Det er den vægt, Venstre vejer politiske idéer af på. Hvad enten de kommer fra os selv eller fra regeringen.
Så når regeringen øger ulandsbistanden og betaler for det ved at hæve afgiften på NOx, der rammer arbejdspladserne på Aalborg Portland, så siger vi fra - så siger vi nej!
Når regeringen afskaffer kontanthjælpsloftet, så det i ringere grad kan betale sig at arbejde, så siger vi fra - så siger vi nej!
Når regeringen hellere vil bruge flere penge på uddannelse af kriminelle og en ny cirkusuddannelse end på at fjerne sukker- og fedtafgift på en reel måde, der letter byrderne, så siger vi fra - så siger vi nej!

Venstres linje i opposition er klar. Vi er konsekvente og konstruktive.
Vi siger konsekvent sagt nej og kæmper mod forslag, der gør det dyrere at være dansker og sender arbejdspladser ud af Danmark.

Derfor var vi ikke med i sidste års finanslovsaftale, der hævede skatter og afgifter med fem milliarder. Derfor er vi ikke med i årets finanslovsaftale, der hæver indkomstskatten med 2,4 mia. kr., øger skatten på den sidste tjente krone for 460.000 danskere og fjerner de tusindvis af arbejdspladser, håndværkerfradraget har skabt.
Det er der intet perspektiv i. Og derfor er Venstre ikke med - det er konsekvens!
Men vi siger konstruktivt ja og arbejder med, når regeringen er villig til at lave aftaler, der gavner Danmark.
Derfor var vi med i førtidspensionsreformen, fleksjob-reformen og skattereformen. Og kan vi presse regeringen til en kontanthjælpsreform, der gør op med det smertelige dilemma, at vi lukker titusindvis af ufaglærte østeuropæere ind i landet, mens et tilsvarende antal danskere på kontanthjælp med arbejdsløshed som hovedproblem går ledige rundt, så gør vi også det. Det er der perspektiv i. Det er konstruktivt.
Regeringen slog sig op på at skulle være en reformregering. Der skulle træffes beslutninger, der kunne måle sig med de sværeste i vores historie. Jo vist, jo vist. Regeringen har lavet reformer. Reformer, der har øget arbejdsudbuddet med 20.000. Og Venstre har taget medansvar til det hele. For os er det nu hverken nyt eller svært. I mine år som finans- og statsminister lavede vi reformer med en effekt, der var fem
gange større. Vi øgede arbejdsudbuddet med over 100.000. Og hvor var Socialdemokratiet og SF? Ikke én gang - ikke én eneste gang - tog de medansvar.
Jo, man kan sige meget om Socialdemokratiet, SF og den nye regering. Givet vis også en del mindre pæne ting. Men der er da én god ting at sige: Den er heldig med at have en ansvarlig opposition.
Og sådan vil man kende Venstre i tiden frem til næste valg. Selvfølgelig er det opslidende at se regeringen zig-zagge mellem årstiderne. Først forlig med Enhedslisten sidste efterår/vinter, hvor skatter og afgifter steg med fem mia. Så skatteaftale med os i sommer, hvor skatten blev sat ned over de kommende år. Og nu igen en vinteraftale med Enhedslisten - med højere marginalskat og hævede indkomstskatter. Det er et skridt tilbage, halvandet skridt frem og så igen et skridt tilbage. Men tænk hvor de var uden os. Så havde det alt sammen været lutter tilbageskridt.
Det minder mig om Peter Vesths vise om Veras vinterven?
” Vera sir', jeg er så sød og rar,
men om som 'ren holder hun mig kun for nar.
Hun skifter hele tiden kavaler.
Hver dag har hun en ny og ofte fler'.
For jeg véd jeg kun er Veras vinterven.
Hver sommer er der fyldt med andre mænd.
Men jeg véd, hun helt og kun er min, indtil bogens knopper springer ud igen. ”
Jeg tror, det er sådan Enhedslisten har det med regeringen. Vi har det i hvert fald. Der bliver aldrig tale om en fast forhold.

Om befolkningen er til et fast forhold med regeringen ved vi i sagen natur først efter næste folketingsvalg. Sådan er demokratiet. Meningsmålinger er kun mellemregninger. Men vores ambition er klar. Vi har en ambition om at komme tilbage - at fa nøglerne til statsministeriet igen.
Men vores ambition rækker videre end det. Vi vil ikke embedet for embedets egen skyld. Vi vil bruge det til noget. Jeg vil aldrig bringe Venstre i en situation, hvor vi vinder magten på en politik - for så at bruge den til at føre en helt anden!
For den slags skaber politikerlede. Den slags får det kit, der skal binde den danske befolkning sammen, til at smuldre. Den slags skal vi holde os for gode til. Lad os hellere sige tingene, som de er, og risikere at det bliver ved ordene, end tale efter munden og miste troværdighed.
Vi skal turde og vove noget. I Kierkegaards forstand.
"At vove er at miste fodfæste for en stund,
Ikke at vove, er at miste sig selv. ”
Og derfor flytter jeg nu Venstre. For der er noget, der er vigtigere end noget andet: Det er vigtigere at sikre danske arbejdspladser ved at sætte skatterne ned end at garantere, at verdens største offentlige sektor bliver endnu større.
Eller sagt på en anden måde: Udgangspunktet for Venstre i regering er et offentligt udgiftsstop, som sikrer danske arbejdspladser. Det er ikke klogt at udstikke en garanti for at gøre verdens dyreste offentlige sektor endnu dyrere, hvis vi så mister muligheden for at gøre det billigere, mere attraktivt, mere lønsomt at skabe private, danske arbejdspladser. Og det - arbejdspladserne, indtjeningen til Danmark, velstanden, den holdbare velfærd - er lige nu det allervigtigste!
Socialdemokraterne og SF’eme vil kalde det usympatisk. Et overgreb. En massakre. Sådan som de gjorde det, da vi styrede efter en

realvækst på 0,8 og S/SF ville have 1,4. Sådan som de gjorde det, da vi med genopretningspakken sagde 0,0 og S/SF så sagde 0,8... Men nu har de selv sat sig i spidsen for nulvækst i 2013.
De flytter sig. Det flytter sig. Det er nødvendigt.
Kommentatorerne vil analysere på mit udsagn. Udlægge det og vinkle det. Det er jo det, vi har alle de kloge hoveder til... At oversætte det, vi politikere siger..
Så lad mig komme dem lidt i forkøbet.
Betyder det, at Venstre nu går ind for nulvækst i den offentlige sektor? Ja, det er vores udgangspunkt. Vi har lavet reformer - og vil lave flere endnu - som skaber et overskud, der giver et råderum på 0,8 pct. Men vi siger, at vi hellere vil returnere dem til danskerne og virksomhederne for at sikre danske arbejdspladser end at bruge dem på at gøre verdens dyreste offentlige sektor endnu dyrere.
Betyder det, at Venstre garantere, at den offentlige sektor ikke bliver større? Nej, det er vores udgangspunkt, at vi en årrække frem ikke kan lade den vokse. At vi - hvis vi vil bruge flere penge et sted, må bruge tilsvarende færre penge et andet sted. Men det er ikke en garanti. Tiden er ikke til garantier. Det er en målsætning. Et ønske. En ambition. Og den kan vi blive nødt til at vige på. Af politiske grunde. For Venstre har ikke - og får ikke - magten alene. Eller af saglige grunde, fordi vi er nødt til at prioritere uafviselige udgifter. For vi ønsker ikke at gå på kompromis med en velfungerende offentlig sektor. Jeg ønsker at gøre de syge raske. Jeg ønsker et uddannelsessystem, der giver alle danske børn den bedst mulige start på tilværelsen. Jeg ønsker at sikre de ældre en anstændig alderdom. Jeg ønsker tog til tiden.
Jeg ønsker ikke at slide den offentlige sektor ned.
Og derfor er det en kæmpe opgave at holde udgifterne til den offentlige sektor, hvor de er, og samtidig udvikle den, så den kan honorere alle vores ønsker. Men det kan lade sig gøre. Selvfølgelig kan det lade sig gøre.
Men det kræver fundamentalt to ting:
Det kræver for det første, at vi erkender, at det er nødvendigt. At noget er vigtigere end noget andet. At det lige nu - og en årrække frem - er vigtigere at sætte skatten ned, sikre konkurrencekraft, sikre lønmodtagernes realløn selvom de skal holde igen på lønnen, skabe holdbar vækst - end at lade de offentlige udgifter stige.
Og det kræver for det andet et kollektivt mod til at lave de forandringer, der sikrer god offentlig service, selvom udgifterne ikke automatisk stiger.
Helt konkret:

- Hvis vi til foråret kan lave en ny tjenestetidsaftale med lærerne, så de bruger mere af deres arbejdstid på direkte undervisning og mindre på forberedelse, møder og administrative opgaver, så kan vi godt gøre folkeskolen meget bedre - uden at den bliver dyrere. Hvis vi ikke gør det, kan vi ikke.
- Hvis vi laver en kontanthjælpsreform, der motiverer danskere til at tage de ufaglærte jobs som lige nu kun kan besættes af østeuropæisk arbejdskraft, så kan vi godt nedbringe de offentlige udgifter til forsørgelse. Hvis vi ikke gør det, kan vi ikke.
- Hvis vi overbeviser flere af landets kommuner om, at de skal følge i f.eks. Holbæk, Horsens eller Skanderborg Kommunes fodspor og lukke private ind, når de ældre skal have pleje, når syge skal genoptrænes eller når de grønne områder skal vedligeholdes, så kan vi godt løse de kommunale opgaver bedre - uden at det bliver dyrere. Hvis ikke vi gør det, kan vi ikke.
- Det er jo den helt logiske sammenhæng, der er. Det er fuldstændig lige som med SAS. Hvis ledelsen kommer igennem med genopretningsplanen. Hvis lønninger og arbejdsvilkår bliver som konkurrenternes, så kan SAS godt holde sig på vingerne. Hvis ikke, så crasher de. Sådan er det i en verden, hvor alle konkurrerer med alle. Og parallellen er jo tankevækkende. Den socialdemokratiske finansminister kalder SAS-ledelsens plan om 15% lønreduktion over en nat for ”100 procent socialdemokratisk politik”. Når så Claus Hjort siger, at over en årrække burde lægge os i selen for at indhente de 15 procent, vi er bagud i forhold til tyskerne, så kalder de samme

socialdemokrater det usympatisk og det største overgreb på danske lønmodtagere. Spar os for dobbeltmoralen. For os er det vigtigt, at holde både SAS og humlebien Danmark på vingerne!

Danmark vågner - hver morgen. Danmark går på arbejde - hver morgen. Det sætter vi en ære i. For vores egen skyld. For vores familiers skyld. Og fordi vi er stolte over at bidrage til et af verdens bedste samfund.
Sådan skal det fortsætte. For vores egen skyld. For vores familiers skyld. For Danmarks skyld.
Men det kan kun fortsætte, hvis vi tør sætte retningen mod holdbar vækst og varig velfærd. Mod lavere skatter, så vi kan sikre danskernes arbejdspladser.
Den retning har Venstre sat. Det er ikke en færdig løsning eller en detaljeret plan, men det er et første skridt. Et bud på, hvordan vi skaber en økonomisk frihed, der kan give plads til investeringer, vi ikke har råd til at undvære: Investeringer i lavere skatter og

konkurrencedygtige, holdbare arbejdspladser.

Vores opgave nu bliver, at få flest mulige til at tage det skridt sammen med os. For vi skal på en lang rejse. Det vil kræve et årelangt, sejt træk at bringe Danmark på niveau med - og endnu bedre forbi - vores nærmeste konkurrenter.

”Vil du hurtigt frem, så gå alene. Men skal du gå langt, så gå i flok.” Sådan lyder - let omskrevet - et afrikansk ordsprog. Og det kan Den danske Stamme godt tage til sig. Vi er sammen om det her. Det er vores fælles velstand og velfærd, der er på spil.

Lad os arbejde for at få skatten ned i Danmark, så vi kan sikre danskernes arbejdspladser.

Lad os arbejde for at få skatten ned i Danmark, så vi kan sikre danskernes velfærd. Lad os arbejde for et fantastisk Danmark - for os selv og vores børn.